

literatura i Art

A Eugènia

Capvespre

*Passà p'el meu costat com una estel·la
amb un aire tot suau de serenô
i sos limpids ulls em feren l'impresió
d'un llac tranquil que'l cor hi arrel·la*

*Li vegé tant manyaga la mirada
i el seu pit tant estrany a la passió,
que la sang qu'm malmet com un corcô,
m'avergonyí d'haver-la llibertada.*

*I em semblà que'l meu pit que ni sentia
es desvetllés a l'albor d'aquell nou dia
i unâ veu com el poeta «és ella» vaig oïr.*

*O dolça criatura... desconeguda flor
m'has fet conèixer que encara em resta amor.
Ara sabré viure... Encara puc gaudir...*

VICTOR RODA

Una amnistia àmplia, generosa, ha reintegrat a les seves llars, una bona colla de germans nostres que estaven entre reixes o a l'exili, per causa de fets polítics.

Però manquen a casa seva, encara, bon nombre de ciutadans, germans també nostres, que estan presos per delictes de caràcter social.

Procurem que la gràcia d'una nova amnistia esborri tot el passat de persecucions i violències i segelli el feliç retorn a l'ansiada normalitat.

El sol fa rato que s'ha enfonsat deixant rera seu una rojor de sang aigualida que contrasta amb la claror esblancaïda d'un cel clapejat de boires sense malícia.

Enganxades aquestes boires hi han unes muntanyes que queden ofegades per la claror del capvespre, produïda per els esquitxos de llum que el sol ha deixat sobre la terra.

La copa dels arbres d'una carena que mira a ponent va desfigurant-se poc a poc fins aparèixer com una taca més en l'horitzó llunyà.

La terra gaudeix en aquesta hora beatífica de una vera calma; sols per uns breus moments la veu dolcíssima d'un rossinyol proper, o els lladrucs llunyans d'un ca gelós, s'atreveixen a esquinçar-la.

Els homes retorn del camp caminen cap cot, meditabunds, sense gosar interrompre amb crits ni amb xiulades la dolça agonia del dia.

Les muntanyes de llevant van accentuant llur verdor fins a convertir-se en un blau clar de matí marítim.

Per ci, per llà, comencen a lluir uns llumets que caminen pausadament tot fent oscilacions sobre uns fons blanquinosos i indexifrables.

El cel s'ha tornat més fosc, ja no hi resta cap esquitx de llum; els arbres de la carena no poden endevinar-se sobre l'horitzó negre; i les muntanyes s'han apagat mentres en el cel s'hi han penjat les estrelles.

BRAND

DE TEMPS...

...sona el Nunci la corneta i diu en castellà el seu pregó.

¿Costaria gaire, senyor Alcalde, de fer dir amb la nostra llengua les disposicions que dimanen del Municipi?

¿Veritat, que no?...

AL VESPRE...

...així que el campanar ha deixat de tocar onze batallades, una veu inicia el «Alabado sea Dios», que és contestat al unísson per tots els serenos amb la mateixa veu de compassió.

¿No es podria disposar, com es fa arreu de nostra terra, que els serenos fessin la seva cantada en català?

El millor per l'estómac: **DIGESTONA CHORRO.** Preu 3 Ptes.